

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Pavlíny Vrkočové v právní věci žalobce: **A. T.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 2. 2017, č. j. 55 A 5/2016 - 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se vrací** soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu na bankovní účet žalobce do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 22. 2. 2017, č. j. 55 A 5/2016 - 41, Krajský soud v Českých Budějovicích zamítl žalobu proti rozhodnutí ze dne 1. 6. 2016, č. j. 22139-3/2016-900000-304.4, kterým žalovaný zamítl jako opožděné odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 31. 12. 2015, č. j. 69721-11/2015-520000-12. Naposledy uvedeným rozhodnutím celní úřad uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 42a odst. 2 písm. a) a § 42a odst. 2 písm. e) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, a uložil mu pokutu ve výši 2.000 Kč, jakož i náhradu nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) blanketní kasační stížnost, ve které toliko označil rozsudek krajského soudu, který napadá, a čeho se domáhá. Usnesením ze dne 4. 4. 2017, č. j. 4 As 67/2017 - 9, Nejvyšší správní soud vyzval stěžovatele, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení, prostřednictvím svého zástupce, doplnil kasační stížnost tak, že uvede, v jakém rozsahu a z jakých konkrétních důvodů napadá rozsudek krajského soudu. Soud stěžovatele poučil, že kasační stížnost odmítne, pokud ji ve stanovené lhůtě nedoplní. Usnesení bylo doručeno zástupci stěžovatele

dne 5. 4. 2017; stanovená lhůta tak uplynula dne 5. 5. 2017, aniž by stěžovatel kasační stížnost doplnil.

Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. „[k]romě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně.“

Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. „[p]ředseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.“

Podle názoru Nejvyššího správního soudu není přípustné, aby za stěžovatele domýšlel, které skutečnosti a z jakých konkrétních pohnutek měl pro potřeby kasační stížnosti na mysli. Na podporu tohoto závěru Nejvyšší správní soud odkazuje na usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92 - 5, podle kterého „[s]oud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti správního aktu. Nepostačí proto, vytýká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen, anebo to, že řízení bylo vadné, aniž by poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno.“

Nejvyšší správní soud stěžovatele řádně vyzval k odstranění vytýkaných vad kasační stížnosti a poučil jej o následcích nerespektování takového požadavku. Stěžovatel však vytýkané vady ve stanovené lhůtě neodstranil. Vzhledem k tomu, že nedoplnil důvody, z jakých napadá rozsudek krajského soudu, nebyly splněny podmínky § 106 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl podle § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona, neboť nebyla ve stanovené lhůtě doplněna a v řízení pro tento nedostatek není možno pokračovat.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Podle třetí věty § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), „[b]yl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek“. Podle odst. 5 téhož ustanovení „[v] řízení, v němž lze rozhodnout bez jednání, postupuje soud obdobně podle odstavců 3 a 4, dokud nebylo vydáno rozhodnutí o věci samé“.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v projednávané věci jsou naplněny zákonné podmínky pro vrácení soudního poplatku za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč. Stěžovatel uhradil soudní poplatek převodem na účet ke dni 3. 4. 2017. Vzhledem k tomu, že soud kasační stížnost odmítl, aniž rozhodl o věci samé, byly naplněny podmínky pro vrácení soudního poplatku zaplaceného stěžovatelem, jak jsou vymezeny třetí větou § 10 odst. 3 ve spojení s odst. 5 téhož ustanovení zákona o soudních poplatcích. Na základě výše uvedených důvodů rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že se stěžovateli vrací zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč. Uvedená částka bude v souladu s § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení na bankovní účet, z něž stěžovatel zaplatil soudní poplatek.

pokračování

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. května 2017

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu